

[Justitsministeren.]

derfor blev det nødvendigt igen at henvise disse Sager til Nævningedomstolen, da man naturligvis mindst af alle Sager kan lade disse bedømme af juridiske Dommere alene.

Naar jeg altsaa har kunnet gaa med dertil, var det af 2 Grunde: for det første, fordi Straffen nu gennem den nye Straffelov er nedsat saa overordentlig meget for disse Forbrydelser, at der ikke længere er den Fristelse for Nævningerne til at frikende i de Tilfælde, hvor man er klar over, at vedkommende er skyldig, af Frygt for, at vedkommende ellers skal faa alt for haard en Straf. Og for det andet, fordi der er tillagt Nævningerne Ret til at gøre Indstilling om formildende Omstændigheder, hvilket nærmer Nævningerne til at faa Indflydelse paa Strafudmaalingen, hvilket er Tilfældet med Domsmandsinstituttet.

Maa jeg her indskyde den Bemærkning, at det har forekommet mig nødvendigt at vise nogen Resignation overfor modstaaende Meninger ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag, fordi det var af Betydning at faa dette Lovforslag gennemført, forinden Straffeloven skal træde i Kraft, den 1. Januar 1933, eller rettere sagt, fordi det var nødvendigt; men det var tilige meget ønskeligt at faa Lovforslaget gennemført allerede nu af Hensyn til de mangfoldige Forberedelser af administrativ Natur, der skal træffes. Det har i høj Grad paavirket mig. Ellers kunde jeg naturligvis have følt mig meget fristet til hellere at diskutere denne nu 8 Aar gamle Sag videre og se, om det ikke ad Aare kunde lykkes at faa gennemført Domsmandsinstituttet og den offentlige Votering i Højesteret, da begge disse Ting ligger mig i højeste Grad paa Sinde.

Men jeg maa dog anstille den Betragtning, at derved, at dette Lovforslag nu bliver gennemført, hvorved en Række Spørgsmaal løses, samler der sig større Opmærksomhed om et Forslag angaaende Indførelse af Domsmandsinstituttet og offentlig Votering i Højesteret, naar et saadant indbringes for en kommende Rigsdag, idet Overblikket over, hvad man arbejder med, saa ikke vil blive hindret af de mange Bestemmelser, som nu forhaabentlig i Dag endelig vedtages af den høje Rigsdag; thi saa vil man staa klarere overfor dette Spørgsmaal. Og da der desuden vistnok er Flertal i begge Rigsdagens Ting for Indførelsen af Domsmand, og der muligvis ogsaa er det for Indførelse af offentlig Votering i Højesteret, kan man gøre sig Haab om, at disse Ting snart kan gennemføres.

Det staar alle frit for at arbejde for det ogsaa i den nærmere Fremtid, og det bør man efter min Mening gøre, for det gælder om at møde Fremtiden vel forberedt og ikke at opsætte, ikke alene til det er for sent, men helst heller ikke til det sidste Øjeblik. I hvert Fald er det min bestemte Overbevisning, at er først Straffeloven traadt i Kraft, vil det ikke vare længe, før Kravet om Domsmands Deltagelse i Straffesagers Paadømmelse, baade i første og anden Instans, vil melde sig med en saadan Styrke, at det vil blive gennemført med et stort Flertal i begge Rigsdagens Ting.

Fraenkel: I sine Svarbemærkninger til mig fremførte den højtærede Justitsminister, hvad han har udtalt i en offentlig Erklæring, der var mig velbekendt; men jeg maa sige, at jeg giver Parten i Sagen fuldstændig Ret, naar han har tilbagevist Overflytningen til Østre Landsret, fordi Sagen jo derfra vil naa op i Højesteret, som netop er det Sted, hvor man har hindret, at den kriminelle Undersøgelse blev fuldført, inden Dommen faldt i Injuriesagen, og hvor man har lagt Hindringer i Vejen for at faa gjort det eneste, som i Øjeblikket — saa forkvaklet og ødelagt, som Sagen er — er det rette, nemlig at løfte den ud af det Spor, i hvilket den er kommet, over til en helt anden Domstol. Jeg er ingen Tilhænger af Nævningeinstitutionen og har mine gode Grunde for det. Jeg har haft Lejlighed til at gennemgaa et Par Nævningedomme i Sager, hvor det gjaldt Livet, og de har oprørt min Retsfølelse og Retfærdighedsfølelse, og jeg har aldrig syntes om Institutionen; men har man Institutionen, er det mig ikke muligt at se, at nogen Sag kunde være bedre egnet til at fremføres for denne Institution end netop Hald-Sagen, ogsaa fordi der i Nævningeinstitutionen findes Kvinder. Naar den højtærede Justitsminister peger paa, hvad der er Retspraksis — den normale Gang kaldte den højtærede Justitsminister det —, behøver jeg sikkert ikke at fortælle den højtærede Justitsminister, at alle de formelle Vanskeligheder, som maatte ligge i Vejen for denne Sags Overdragelse til en Nævningedomsstol, vilde man med den allerstørste Lethed kunne komme udenom.

Justitsministeren (Zahle): Jeg maa henvise til en af mig offentliggjort Erklæring, ogsaa paa det Punkt, som det ærede Medlem sidst fremdrog af denne Sag, hvori det er oplyst, at under Sagens Gang, inden Vidnerne blev ført for By-